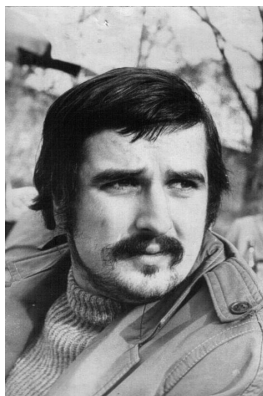

Леон Ковке

ВИКТИМОЛОШКА
ПРИЧА

варијација на “Зоолошку причу”

Едварда Олбија

ЛЕОН КОВКЕ је рођен 1949. године у Београду. Крштен у Саборној цркви световним именом Момчило.

Драмски писац и сценариста. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду.

Ауторска дела:

Драме за децу – *Подземаљци, Сујер клиња, Коцкица и Црвенкаја*. Све четири изведене у позоришту „Пуж”.

Сценарији – (Дугометражни играни филмови): *Позоришна веза, Шећерна водица, Шмекер, Дебели и мршави, Мајстор и шампиона...*

Десетак краткометражних играних филмова, од којих је онај, *Случај Бољуба Савковића – ливца* награђен са највише домаћих и светских награда.

О осталих двестотинак радова консултовати биографију архивирану у Удружењу драмских писаца Србије.

Драма *Викијимолошка прича* први пут се публикује у овој едицији.

Аутор живи и ради у Београду. Тел. 765-199.

Леон КОВКЕ

ВИКТИМОЛОШКА ПРИЧА
варијација на “Зоолошку причу” Едварда Олбија

ЛИЦА

НЕНСИ, мршава тинејџерка у улаштеним кожним фармеркама, мајици на голом телу и кожном прслуку. На ногама има “каубојке”. Коса јој је масна и веома кратка. Има око 24 године.

МАЈА, мршава продавачица у минићу, прозирној блузи и на ципелама са високим штиклом. Могло би се рећи лепа. Има око 25 година.

Радња се догађа у бутику “Интимно”
на Тргу слободе у Београду.

Трг слободе. Субоџа. Леџње џоџодне. Време садашње. На џозорници буџик доњеџ рубља. Задњи зид је велико сџакло са џоџледом на Трг слободе. По оном шџо се види кроз сџакло закључујемо да се буџик налази на џоследњем сџраџу шоџинџ ценџира. Жива џанорама џрџа (џројекција) сџвара илузију као да буџик лебди у ваздуху. Изнад џозорнице висе неонски најџџис зеленкастџе џреџере свеџлосџи: буџик ИНТИМ-НО.

Црно, црвено, лила, рубље на белим – секси луџкама и бело рубље на црним луџкама, шџџско и неџџско рубље, за најразличџије склоносџи и машџовџџосџи.

Маја седи за сџолом са укрџџеним ноџама на џеџовом рубу. Чиџа “М” маџазин, џуши и џџје кока-колу из бочице.

Улази Ненси. Дуџо џуџи и разџледа ексџонаџџе; На луџки која је одевена у црно и на џрудима има џрудњак са џорезима за брадавице, џрсџом доџакне једну брадавицу.

НЕНСИ: Била сам на Новом гробљу.
(Маја џали циџареџу, не реаџује)
Кажем, била сам на Новом гробљу девојко. Ја сам била на Новом гробљу!

МАЈА: Да, па шта? Шта могу за вас...?

НЕНСИ: Прoшетала сам гробљем, тачније, газила сам по нечијим костима, а затим сам ишла све док нисам стигла до Трга слободе. Да ли сам се кретала према западу?

МАЈА: Вероватно, пут до Трга слободе води на запад. Само да се оријентишем.
(Збуњено се окређе, шири руке)

НЕНСИ: *(Показује џрема џублици)*
Ја ли ово правац из кога се улица 29. новембра улива у Трг слободе.

МАЈА: То? А, да, јесте, улива се.

НЕНСИ: А која је она улица која се спушта од гробља и сече улицу 29. новембра, налево?
(Маја слеже раменима и одмахује рукама)
Не знаш? Чарли Чаплин...

МАЈА: Знам ко је Чарли Чаплин, комичар. А улица почиње од градске џолицје.

- НЕНСИ: Јесте, и горњим крајем дотиче гробље. Значи, најпре сам се кретала северозападно, а затим на запад.
- МАЈА: *(Неспрљива да се реши муштерије)*
Да биће да је тако.
- НЕНСИ: Добри стари запад.
- МАЈА: *(Усиљено се насмеје)*
Ха, ха, од полиције на...
- НЕНСИ: *(После краће паузе)*
Али не прави зајад.
- МАЈА: Не прави, демократски. Али ми то зовемо Трг слободе.
- НЕНСИ: А два пута полиција?
- МАЈА: Шта, два пута?
- НЕНСИ: Па два пута си ми завукла реч *полиција*.
- МАЈА: Извини, нисам хтела.
- НЕНСИ: И три пута Трг слободе.
- Маја нервозно пуши.
- МАЈА: Два пута.
- НЕНСИ: Свеједно. Хтела си да ме се отресеш. Одмах да ти кажем, полиције се наравно не плашим. А на гробљу има сваки дан више људи него демонстраната на Тргу слободе.
- МАЈА: *(Издубавајући дим)*
Јесте ли ви купац или не?
- НЕНСИ: *(Загледа се у Мајину цигарету)*
Гледам те како усисаваш тај дим, зар се не плашиш да добијеш рак на плућима или грлу.
- МАЈА: *(Мало узнемирена, али се смеши)*
Ма не, ја само пућкам.
- НЕНСИ: Пућкаш, а? А што ти је глас храпав? Искашљи се.
- МАЈА: Слушај, девојко, момче, шта си, мени је глас храпав зато што већ два и по сата ћутим, нема муштерија, и онда, док ми суво грло овлажи, ја говорим храпаво...
- НЕНСИ: Да, суво грло. Добићеш рак на грлу, и онда ће морати да ти уграђују метални писак, ту *(Показује прстом на себи)*
на душнику. Шиштаћеш, балићеш кроз њега док дишеш. А кад хоћеш да говориш мораћеш да притискаш палцем на то, како се каже, помагало?

- МАЈА: *(Нелагодно јој је)*
Протеза.
- НЕНСИ: Види како знаш. Протеза. Да ниси можда желела да студираш медицину?
- МАЈА: А, не, хтела сам нешто друго. Видела сам то, једна наша клијенткиња, купац има управо тај... писак.
- НЕНСИ: Онда ти је јасно како ћеш говорити, к'о Тирке звездаш.
(Имитира говор са њојезом)
Добар дан, чиме можемо да вас услужимо, брусалтер са рупама, гаћице са прорезом, прорез са зубићима, прорез без зубића, нормалне гаћице...
- МАЈА: *(Сивља њрсије у уши)*
Престаните, молим вас. Ако ћете нешто да купите – купите, ако нећете – идите, и онако је бутик већ требало да буде затворен. Данас је субота.
- НЕНСИ: *(После њаузе)*
Баш ми је драго што се ваш бутик налази западно од гробља, на Тргу Слободе, на последњем спрату шопинг центра, и што се зове БУТИК ИНТИМНО.
- МАЈА: *(Неодређено)*
Да.
- НЕНСИ: Не допада ми се што на овом спрату има много закатанчених локала и само је ваш отворен и осветљен. Потпуно усамљен лебди изнад трга.
- МАЈА: Какве то везе има?
(Помало заинтересовано)
И Зашто?
- НЕНСИ: Виктимолошки речено – привлачи несрећу.
- МАЈА: О! То је нешто болно?
- НЕНСИ: Нешто слично. Егзекутор и жртва срећу се по закону неумитности. Сви услови су испуњени. Место је изоловано, жртва је усамљена, у непосредној близини нема никога да јој помогне, субота је, крај радног времена, сви одлазе или су отишли... једино *еџекуџор* долази.
- МАЈА: *(Глумећи храброст)*
Жртва има телефон.
(Дуже слушалицу)
- НЕНСИ: *(Хвањајући Мају за руку)*
Желим да разговарам са тобом. Само разговор, и ништа више. Имаш ли нешто против?

- МАЈА: *(Очиљедно има)*
Нее... не, немам.
- НЕНСИ: Имаш. Видим да имаш.
- МАЈА: *(Извлачећи руку из сѝиска и са слушалице)*
Не, заиста.
(Покушава да се смеши)
Немам ништа против. Ја сам увек за разговор, поготово ако је динамичан.
- НЕНСИ: Имаш, имаш резервисаност.
- МАЈА: *(Овога џуѝа одлучно)*
Заиста немам ништа против.
- НЕНСИ: Грозан... грозан дан данас.
- МАЈА: *(Нејоѝребно ѓледа кроз сѝакло)*
Да, грозан је дан. Оморина. Да није овог вентилатора већ би била гола, вода.
- НЕНСИ: Нервира ме од почетка, искључи га... Ако ћемо озбиљно да причамо, не могу речи да се мешају са звуком вентилатора.
- МАЈА: *(Невољно)*
Ако је то услов, искључујем га.
- После искључивања вентилаѝора насѝаје још ѝежи мук. Ненси се ѝри-миче Маји ѝривлачећи високи кожни ѝроножаѝ – седа на њега.*
- НЕНСИ: *(Лађано се уноси Маји у лице)*
Била сам на гробљу.
- МАЈА: *(Одмиче мало сѝолицу)*
То сте ми већ рекли и поменули сте Чарлија Чаплина.
- НЕНСИ: О Чаплину не, али о гробљу ћеш читати сутра у новинама, или већ вечерас на телевизији. Имаш телевизор?
- МАЈА: Имам. Имамо два.
- НЕНСИ: Ко то “имамо два”?
- МАЈА: Шта се то вас тиче?
- НЕНСИ: А, имаш женску тајну. Жене увек имају неке тајне, које уствари и нису тајне него су женска ѓлуѝоѝѝ, јел’ тако?
- МАЈА: *(Зловољно)*
Може и тако.
- НЕНСИ: Ниси уопште добра, знаш.
(Маја се ѓрчевѝѝо хваѝа за флаиѝу кока-коле)
Од самог почетка ти ме игноришеш.

- МАЈА: Како, како вас ја то игноришем?
- НЕНСИ: Тако! Ја теби говорим ТИ, а ти мени стално, *ви, вас, вама*.
- МАЈА: Па тако се разговара са муштеријама.
- НЕНСИ: Шта кажеш? *Муштерија!* Срам те било. Јесмо ли се малочас договорили да ћемо да причамо као људи, јесмо ли?
- МАЈА: *(Невољно)*
Јесмо.
- НЕНСИ: Муштерија, а? Пази како причаш, могло би се десити да ти постанеш моја муштерија.
- МАЈА: Ништа не разумем.
- НЕНСИ: Кажу ништа ТЕ не разумем!
- МАЈА: *(Механички)*
Ништа те не разумем!
- НЕНСИ: Тако, сад смо прешли на ТИ. Следећи корак је спонтаност. А шта је потребно да би смо биле спонтане, а, а?
- МАЈА: Е јеби га, не знам.
- НЕНСИ: *(Чини ђесџ којим сџавља до знања да јој џсовка џара уши)*
Потребно је да будемо онакве какве жене и јесу: зле, глупе и покварене... Је ли ти сад лакше?
- МАЈА: Ја нисам глупа.
- НЕНСИ: Како ниси? А два телевизора? “Имамо два телевизора”. Са киме имаш два телевизора?
- МАЈА: Са њим.
- НЕНСИ: А он је: отац, брат, муж, спонзор?
- МАЈА: Ово последње.
- НЕНСИ: Знала сам. Цела женска тајна стаје у једну реч – *сџонзоруша*.
- МАЈА: Није баш тако...
(Ненси исџушџа једно “Ха” и џушџи)
(Маја џришџиска џалцем џрлић боце кока-коле и бућка је)
Ја, уопште нисам хтела овим да се бавим, мислим, нисам хтела да будем продавачица. Две године сам покушавала да положим пријемни испит на Академији за примењену уметност, костим... за длаку. Пре тога сам се мувала са манекенским агенцијама, узимали ми паре и саветовали ме да смршам и порастем; као, мало сам четвртаста, ниска, али то би могло да се компензује, јер имам усне до јаја, за пушење...
(Маја исџира усџа избућканом кока-колом)
- НЕНСИ: Видим. А шта је са два телевизора?

МАЈА: Ништа. Ту се мувао Гаргамел, као тражи младе, талентоване модисткиње да му припреме нову колекцију доњег рубља, за његов ексклузивни бутик “Интимно” на Тргу Слободе. Изватао ме на брзака после дебакла на пријемном. Класика. Ронзам ја у ходнику академије, окрећем своје скице тек да нешто радим, не верујем да нисам примљена, а сузе оволике... Кад, блага рука господина Гаргамела на моме рамену. Сине, све и ђаволова да је била, примила би се на њу. А Гарги тихо, с пуно разумевања, као потрешен, шапну: “Боже, какав таленат пропада на овом ходнику”. Ту ме је купио. После је паламудио нешто о неталентованој већини која је примљена на везу, о негативној селекцији. Наводио ми конкретна имена, те ова је ћерка овог сликара, те она је љубавница декана, па овој је отац неко мудро у ЈУЛ-у, а онај кочоперни педерчић је љубавник неког министра... Видим ја човек у праву. Па још када је почео да хвали моје пријемне радове и усхићено да ме убеђује како му је баш то потребно за нову колекцију, није било шансе да не паднем...

НЕНСИ: Колико абортуса?

МАЈА: Молим?

НЕНСИ: Колико пута си била у киретарници?

МАЈА: *(После дуже паузе)*
Два пута.

НЕНСИ: Два телевизора, два абортуса, и шта још?

МАЈА: *(Незадовољно)*
Кој’ ми је курац, зашто ти ја ово причам?

НЕНСИ: Тако ти се заломило.

МАЈА: *(Замишљено)*
У реду, прво да скинемо телевизоре са списка питања. Он воли спорт, ја волим модне ревије и Касандру, ту се бар људски плаче.

НЕНСИ: Људски, а? Све се бојим људски си оплакала своја два абортуса.

МАЈА: *(С њежким уздахом)*
... Да су само два.
(Горко се њодсмехује себи и исцира усња кока-колом)

- НЕНСИ: *(Ошимајући бочицу кока-коле од Маје)*
Глуйачо, свака европска дебилка зна да се после јебања не
испирају уста кока-колом, него пизда. Гледај!
(Ненси диже једну ноћу на сиво, хваћа Мају за косу привлачећи
јој главу к себи)
 Рашчепиш се и пшпшпш!
(Ненси иришиска палцем зрлић боце, бућка је и испушта млаз
ирскајући себе између ноћу; кока-кола се слива низ кожно
ножавицу)
 Одоше сперматозоиди у пизду материну. Све то кока-кола
 спрчи, скува и дезинфикује. Смрт сперми! А онда се обришеш...
(Узима са лушке комад доње рубља и њиме брише панталоне)
 и поново си слатка за мистрију... Колико година је старији од
 тебе?
- МАЈА: *(Подиже механички са пода одбачене, покидане гаћице. Гојово*
несвесно брише Ненси, подрхтава)
 Двадесет и пет, двадесет пет година и осам месеци...
(Броји на ирсиие)
 и тринаест дана.
- НЕНСИ: Жена, деца?
- МАЈА: Да. И ћерку мојих година...
(Само шито није зајлакала)
 То ми најтеже пада.
(Ненси је иривија уз себе)
 Шта ми је тај човек направио...
- НЕНСИ: *(Милујући је по глави, с лажном брижом)*
 Немој, немој смирисе, пссст...
(Ситишава јој илач)
 ... Верујеш ли ти у Бога?
- МАЈА: *(Расилаче се)*
 Само у њега и верујем. Не знаш ти шта ми је тај човек урадио...
 Четири године нисам видела ни маму ни Гаврила, а живимо у
 истом граду. Четири године живим у изнајмљеном стану, са
 изнајмљеним стварима, са изнајмељним чо-веком, а ја имам и
 своју кућу и маму и мога оца Гаврила...
- НЕНСИ: *(Хваћа снажно Мају за рамена и иресе је)*
 Престани да плачеш!
(Диже слушалицу са телефона)
 Зови тог говнара, отерај га у пизду материну и врати се кући!
- МАЈА: Молим те, немој молим те да псујеш.

НЕНСИ: Нећу да псујем. Ево, нећу више уопште да псујем...

МАЈА: *(Сѝуѝѝајућѝ слушаницу)*
Не могу. Немам снаге то да урадим. Шта да кажем мами и Гаврилу после четири године?

НЕНСИ: Реци било шта. Опростиће ти све.

МАЈА: Лако је то рећи. Како да признам да сам поражена, да сам погрешила.

НЕНСИ: Значи, одлучила си да дигнеш руке од себе.

МАЈА: Откуд ти знаш шта сам ја одлучила?

НЕНСИ: Па то и будала и паметан види. Погледај се у огледало. Шта видиш? Жртву или кривца?... Ја видим...

МАЈА: *(Бесно)*
Баш ме брига шта видиш! Ја знам шта знам. Можда ћу да дигнем руке од себе а можда и нећу, моја ствар.

НЕНСИ: *(Нежно)*
Па нормално да је твоја ствар. Можда је све морало тако да буде.

МАЈА: *(Равнодушно)*
Нек иде како иде, доћи ће и мојих пет минута.

НЕНСИ: Добро. А шта ћемо даље?

МАЈА: Нема даље. Затварамо.

НЕНСИ: *(Са ѝризвуком ѝреѝње)*
А, нисмо се тако договорили. Има даље, и то доста.

МАЈА: Дођавола, шта сад хоћете?

НЕНСИ: Да причамо, као што смо се и договорили. И без псовки.

МАЈА: Па, кад баш мора.

НЕНСИ: *Не мора*, али договор је договор.

МАЈА: *(Заѝризе језик)*
Говорила си о гробљу, и о томе како ћу читати у новинама *о ѝо*ме, и гледати на...

НЕНСИ: *О ѝо*ме ћу ти причати кад дође време за то. Си? Предлажем да наш разговор уђе у интересантнију фазу питања и одговора. Може?

МАЈА: О, баш ме занима.

- НЕНСИ: Нема ничег занимљивог у мом послу. Ја сипам бујицу речи које мање-више имају један циљ, јер обично имам посла само са једним клијентом и често понављам исти низ речи: здраво, је л' тамо спаваћа соба, срце? 'Ајде, покажи ми је. То ће више да вас кошта. Ох, љубави, ти си диван, не могу више, ах, још мало, тако, тако, тако, ооох – то је дивно, оххх... Страшан си. Разумеш шта хоћу да кажем?
- МАЈА: Морам да признам да не разумем.
- НЕНСИ: Тај низ речи, који се стално понавља, осећам као тумор у глави, и с времена на време добијам жељу да разговарам с неким обичним људским бићем које није моја муштерија, и да у обичном разговору дознам све о њему.
- МАЈА: *(С њодсмехом)*
Па ја сам ти већ све испричала.
- НЕНСИ: То је била само суштина. Мене интересују ситнице више од суштине; они детаљи који граде, који плету ту чипку живота. Разумеш шта хоћу...?
- МАЈА: Шта једем, шта пијем?
- НЕНСИ: Не, не. За почетак ми кажи где станујеш?
(Маја оклева)
Не бој се, нећу да ти преотмем Гаргамела.
- МАЈА: *(Сувише љасно)*
Станујем у Доситејевој улици, број седам. Гарсоњера на последњем спрату, прозори гледају у, како то Гаргамел каже, дупе Народног позоришта.
- НЕНСИ: Кажи ми где станујеш па ћу ти рећи ко си. Доситејева и Добрачина улица су познате по својим гарсоњерама.
- МАЈА: Можда су оне познате, ја нисам.
- НЕНСИ: *(Са надмоћним љађењем)*
Њих углавном изнајмљују проститутке које не иду испод 300 марака, и слабо плаћене глумице и балерине којим је то допунска зарада. Оне глуме проститутке.
- МАЈА: Шта хоћеш тиме да кажеш?
- НЕНСИ: Ништа. Повраћа ми се.
- МАЈА: Није ти добро? Зашто стојиш, седи мало.

- НЕНСИ: Ускоро ћу почети да шетам *около*, и да повраћам фигуративно, на све. Смучили сте ми се сви: Глумице се проституишу, проститутке глуме, модисткиње су продавачице, а продавачице манекенке, педери су министри – а министри су педери. А ја сам, шта сам ја?
(*Присећајући се*)
Чекај док видиш израз “њеног” лица.
- МАЈА: Чијег лица?... И у каквој је то вези са Новим гробљем?
- НЕНСИ: (*Одсујно*)
У вези са чим?
- МАЈА: Гробљем! Гробљем, нешто си хтела да ми испричаш у вези са Новим гробљем?
- НЕНСИ: Гробљем?
- МАЈА: Поменула си га неколико пута.
- НЕНСИ: (*Полако се враћа у сиварносѝ*)
Гробље? А, да, Ново гробље. Била сам у њему. Јуче? Не, данас, пре него што сам дошла овде... реци ми, где је та линија која одваја богате од просечних и сиротињу од шљама?
- МАЈА: Драга моја, ја...
- НЕНСИ: Немој да ме зовеш *Драга*.
- МАЈА: Извини. Извини ако је звучало сувише интимно. Затекла си ме са тим питањем о линији. Шта је то важно кад си мртав?
- НЕНСИ: А ха. Кад си затечена прибегаваш женским лукавствима, деминутиву: срцуленце, бубице, мрвице.
(*Деминутивне изговара са злочестим измојаванјем*),
- МАЈА: Не увек.
(*Покушава да најрави шалу на свој рачун*)
Понекад терам и њега да ми говори такве ствари... ужасно се мучи...
(*Смеје се*)
Лакше му је да ми купи, пет пари ципела, него да каже “пољупчићу мој, цинцили-пинкили моја”... ха, ха...
- НЕНСИ: (*Прихвата смех*)
Шта, к’еж? Цинцили-пинкили! Пољупчићуууу...
(*Обе зацењене од смеха, ѓрле једна другу. Изненада, схвативши да су у ѓрљењу оишли предалеко, одвајају се*)
- МАЈА: Извини, спонтано је...

- НЕНСИ: *(Одмерава је с подрозењем)*
И, шта сад?
- МАЈА: *(нејријатно јој је)*
Не знам. Шта?
- НЕНСИ: *(Нагло прелазећи из сјања подозрења у умирујући осмех)*
Пишање. Следеће питање: Ко је твој омиљени писац? Сидни Шелдон, Хабијановић-Ђуровић?
(Раскежено)
Момо Капор.
- МАЈА: *(Изврдавајући да се ојредели)*
Ја волим многе писце. Заправо, не њих, него оно што пишу. Дуго времена седим, тачније лежим, чекајући да ме Гаргамел удене у неки свој слободан термин. Како он каже, на диспозицији сам. Е па кад сам на диспозицији, ја читам. Нисам пробирљива. Што се тиче ове две жене, и оног, трећег, некако су ми потпуно исти – кафа... ако ме разумеш шта хоћу да кажем: горка кафа, слатка кафа, сладуњава кафа. Ко је од њих бољи? Па ваљда онај трећи јер има...
(Показује рукама "јаја")
- НЕНСИ: Мани то, та...
(Показује рукама "јаја")
- МАЈА: Извини, нисам знала да си осетљива на...
- НЕНСИ: *(Набусијо)*
Знаш ли ти шта сам ја данас радила пре него што сам отишла на гробље? Ишла сам пешице кроз од Панчевачког моста до улаза у гробље у Рувелтовој.
- МАЈА: Станујеш у тим одвратним солитерима испод Богословије?
- НЕНСИ: Не. До Панчевачког моста сам дошла бео-возом. Кад хоћеш да пређеш неко велико растојање онда седнеш у градски воз, и кроз земљу, као кртица, само се појавиш тамо где си кренула.
- МАЈА: *(Признајући грешку)*
Мислила сам да станујеш у оним одвратним...
- НЕНСИ: Шта покушаваш? Двапута понављаш реч: одвратним, одвратним... Јесам ли ти ја одвратна? Моје лице? Шта?
- МАЈА: *(Изнервирано)*
Само желим да знам где станујеш.

НЕНСИ: То је бар лако. Живим у једној од оних старих зграда у Земуну које је још градила Аустријска царевина. Два спрата. У станове се улази са терасе. Бивши станари су их у време десетоцифрене инфлације откупили буд зашто. Огромне собе су изпреграђивали са по неколико преградних зидова од иверице, и пошто су таванице високе, а квадратура соба не прелази однос два са шест, онда добијаш нешто налик на кутију за веш која стоји усправно.

(Узима једну од кутија и понавља је вертикално)

Можеш да шеташ дуж стазе са чије се једне стране налази зид а са друге су у низу постављени: кревет, орман, сто, чајна кухиња, и мени се заломило биде. Стаза уска а таваница висока; идеално да научиш да идеш уздигнуте главе... Иза зида од иверице, исту такву собу-ходник има Будо-мудо. Тај ретко излази из собе, осим кад мора да истресе препуњени нокшир у клозет. Кад не пије и не спава не скида се са мобилног телефона – као, уговара велике послове. Ретко ми куца о преградни зид, зна да нема ништа од посла, јер он би, ако може, нешто бесплатно. Кад год се узвери од лозоваче, буса се у груди и виче: “Слушај мала, не буди луда, нема цуре која је одбила Буда”! А онда, пре него што се онесвести, “пјева”:

(Имитира Будино понашање)

... “Ој ђевојко ђикла, ђикла! Је л’ ти која длака никла? Јесте, јесте ће по која, међ’ ногама нема броја....”

МАЈА: *(С гађењем)*

Страшно. Какав је то ужасан човек.

НЕНСИ: Није то ништа. Главно долази кад падне у хрчакку кому. Најпре шкрипи зубима – то је увод за хркање. Хркање повремено прекида кад треба да подригне или прдне. Онда, одједанпут заћути као да не дише, закркља, закашље се, пљуне, а затим кихне као лав јер је управо ишчупао прамен длака које му вире из носа. А онда се све понаља испочетка, само у новој интонацији, као код Бахових фуга... Не верујеш?

(Хваћа Мају за косу и привлачи јој главу уз један рекламни панел)

Сад слушај.

(Ненси, сасвим озбиљно, с друге стране панела, имитира основу хрчакке фуге. Оним истим редоследом како је описала. Маја, пошитоно констатиранира, без и једног окрећа, слуша)

... То је то. Што се тиче других соба, знам да су у њима некакви буљаци слинаве и мусаве деце родитеља избеглица. Никад их нисам видела. Ваљда спавају по цео дан...

- МАЈА: *(Непривичајно јој је)*
Боже, зашто живите тамо?
- НЕНСИ: *(Пошћуно одсућно)*
Не знам.
- МАЈА: Како на тако ужасном месту обављаш тај свој, мислим професију?
- НЕНСИ: Мобил-дебил; ја идем по позиву, и то врло ретко, само онолико колико је потребно за преживљавање...
- МАЈА: Постоје различити нивои преживљавања.
- НЕНСИ: Хоћеш да кажеш, ако се потрудим могла би и гарсоњера у Доситејевој. Не. Ја немам ни љубавника, ни два телевизора, ни педесет пари ципела, ни амбиције уметника. Али имам неке корисне и бескорисне предмете: решо-дворинглаш – “Препород”, једна рингла је исправна, на другој сецкам, крцкам, тучем месо; мали претис лонац – мађарски, отварач за конзерве, нож, кашику, виљушку, тањир и малу кристалну вазну за један цвет; шољу, чашу, свећњак и свећу, празан албум за фотографије. Тарот карте, шољицу за кафу, и на столу “Бисер” писаћу машину – ћириличну, сада нема траку; тоалетни прибор, средства за интимну негу, велики бели чупави пешкир за лежање на плажи и, а да, и камење са плаже. Са једним од њих тучем месо и закивам ексере; ту је и десетак честитки за нову годину 96, 97, 98 и двехиљадиту, углавном од муштерија; за деведесет девету нема честитке – не знам зашто.
- МАЈА: *(Гледа замишљено у своје нокће на рукама)*
Тај албум за фотографије...
- НЕНСИ: Нема ту шта да се објашњава. Нема никога чију би фотографију ставила у њега. Зато је празан. Зар то није јасно?
- МАЈА: Не. Ја бих ставила тату и маму, и дечка кад бих имала.
- НЕНСИ: Мислиш да је то тако једноставно? Е па код мене није. Проблем са мојим родитељима је што и јесу и нису живи. Заправо, они су мене уништили. Пре осам година, када сам ја имала шеснаест, моја мајка тридесет седам, а отац четрдесет две године, ја сам била срећна девојчица и, као све тинејџерке, безразложно несрећна што тако брзо растем, а груди ништа. Звали су ме Олива. И дан данас мрзим стрипове о Попају... Не знам како, али једног дана сам схватила да је мој отац ужасно несретан, и да моја мајка има дневне наступе еуфоричног смеха или беса. Никада није плакала. Од једног бубуљичавца из разреда, који је као важио за мог дечка, сазнала сам да мама има љубавника и да

раде *оно*. Тај мали смрад се одмах понудио да и он мени ради “оно”. Олешила сам га празном флашицом од кока-коле; шеснаест копчи на глави и шине на прстима обе руке – њима је штитио главу.

(Показује како је Бубуљичавац ишћипио главу)

... Дођем кући и видим, Бубуљичавац не лаже. Маторци се грозно свађају. Свашта једно другом говоре, и то све предамном, као да ја нисам ту. Једнога тренутка и ја и тата чујемо, боље да нисмо чули, курву како виче: “Педеру, шта хоћеш од мене? Ништа ти не дам, ништа није твоје! Ни ћерка није твоја! Само је моја и само ја знам чија је!...”

(Ненси сћушћиа глас)

... Била је пијана. Покупила је све што је могла из куће и отишла... Злато, девизе и готово све породичне фотографије... Било је грозно, крварила сам пет недеља и нисам могла ни да једем ни да спавам. Само сам је мрзела, толико сам је мрзела да сам мислила да ће умрети од моје мржње. Пола године нас је брукала по граду, а онда је нестала; кажу да су је видели у Игалу како се вуче са неким “качеташима”. Ја и тата смо одлучили да јој се осветимо. Кад већ нисам ћерка свога оца, онда ћу бити његова љубавница... Курва је потпуно полудела кад је чула за то. Пријавила је и себе и нас полицији тврдећи како тата и ја живимо у инцесту. Било је суђење и вештачење, стручњаци су потврдили да нема сумње да је мој отац – мој отац и да је неопходно да абортирам... Остали смо сво троје да живимо у истом стану док се не омогући и физичка раздеоба... Курва је нешто бајала, и баш на дан моје матурске свечаности, она и тата су поново профурали, као да се ништа није десило. А ја сам се навукла на Вајнегера.

МАЈА: Страшно. Боже мој, боже мој, има ли те?

НЕНСИ: *(Прилази Маји, раздваја јој склољене руке, приноси их својим уснама, нежно дува у њих и шћуће)*

Пссст... Смири се, прошло је већ толико времена од тада да моја садашња осећања као и да нису трагична. Све ми се чини да се неко шалио са мојим животом. Да ли сада схваташ зашто у албуму нема фотографија... Како се зовеш?

МАЈА: Марија, зову ме Маја.

НЕНСИ: Невенка, зову ме Ненси. Натерала сам их да ме тако зову.

МАЈА: Ја очигледно не могу никога ни на шта да натерам.

- НЕНСИ: Ако си спремна, можемо даље.
(*Држећи је за руке*)
Заронићемо ове руке у моју душу, до лаката.
- МАЈА: (*Испргнувши руке*)
Немој, молим те. Оне то не заслужују.
- НЕНСИ: Објасни.
- МАЈА: Лакше је рећи него објаснити... Ја верујем у своју уметничку мисију. На том путу ми једино стоје моје руке, моје неспособне руке. Веруј ми Ненси; смем да ти се обраћам именом? Веруј ми, ја у својој глави имам сасвим јасну слику како треба да изгледа неки костим или део одеће, а онда, кад то хоћу да претворим у цртеж, почиње процес осипања идеалне слике, и ма колико пута ја понављала цртеж, ерозија се наставља... Не знам, можда је то због кратких прстију, или је све у глави.
- НЕНСИ: Кад завршим наш разговор, биће то сасвим друге руке.
- МАЈА: Боље или горе?
- НЕНСИ: То зависи од тебе. Предлажем да наставимо причу о љубави и сексу. Никада нисам...
- МАЈА: Ако ћемо да причамо о томе, молим те да будемо опет онакве какве жене јесу... зле, глупе и покварене; Јебо те...
- НЕНСИ: (*Прихватијајући предлоз, суздржава смех*)
Глупа жено. Управо си гурнула прст у браву Пандорине кутије.
(*Сирејним и брзим покрејом хваћа Мају за шаку, њриноси је усџима, лизне један од њрсџију, а заџим је одбаџи*)
Као што сам рекла, ја никада нисам била у стању да имам нормалан сексуални однос.
(*Маја оџише олизани њрсџ о одећу*)
Или како се то каже, јебачину. Не рачунам оно са оцем. Све је било траљаво, на силу, гадно, слузаво, влажно. После оног са Курвом, често сам бежала од куће и спавала код сваког ко је хтео да ме прими. Важно ми је било само да ме ноћ не затекне у својој кући. Е па у једној од тих ноћи, када би успела да не спавам код куће, десило се нешто као љубав. Ужасно сам се стидела тога. Било ми је седамнаест година, а њој шеснаест. Ја сам ишла у треће-два, а она у треће-три. Наталија, била је тако ситна и топла, нисам ни осетила кад ми се увукла... а онда је било касно. Дванаест дана, тачно дванаест, распамећивале смо се од јебања... све док њена кева није посумњала нешто и прекинула наше дружење заувек... Мислим... ја сам лезбејка...

(Уносећи се у лице Маји, врло брзо)
Лезбејка! Лезбејка! Лезбејка!...

Маја се повлачи уз зид. Телефон почиње да звони, дуго и упорно. Маја полази руком ка слушалици. Ненси хвата флашицу од кока-коле.

НЕНСИ: *(Преићећи)*
Хоћеш да ти пребијем прсте? Да боље црташ...
(Маја ѝовлачи руку)
Видиш како је кока-кола штетна; убија сперматозоиде и ломи прсте, а ти је пијеш.

МАЈА: *(После дужеѝ ћуићања, смоѝавиши снаѝе)*
Хоћете ли ви нешто да купите?...

НЕНСИ: Хеј, шта си се усрала? Па ово је само разговор. Јесмо ли се тако договорили?
(Маја ћуићи)
У реду.
(Ненси вади из ѝеѝа свежањ новчаница и баца их на сѝио)
Можемо ли сада да наставимо разговор?

МАЈА: *(Иѝнорише новац)*
Нисам се усрала. Твоје је право да будеш шта хоћеш.

НЕНСИ: А можда се ја то само шалим?

МАЈА: Ја, не.

НЕНСИ: Љутиш се?

МАЈА: Не, уопште се не щутим, само сам радознала.

НЕНСИ: *(С лажним олакшањем)*
Одлично. Трудићу се да те задовољим. Постоје ствари које су за мене много важније од Наталије. Непосредно после ужасног шока, када сам сазнала да смо тата и ја, инцест, десило се то са абортусом... Лекари нису могли два дана да ме поврате из анестезије. Памтим тај сан као нешто лепо и коначно, и потпуно одсуство жеље да икада изађем из њега. Боли су ме иглама док ме нису пробудили... Два месеца после тога приметила сам, нарочито ноћу, ѝисак. Дуги, заглушујући писак који је предходио подрхтавању тела и грчењу мишића. Бола није било. У таквим тренуцима поседовала сам моћ да неке мање предмете померам мислима. Ујутру бих видела да не стоје на својим местима. То, и Курвина и татина необјашњива одлука да опет живе заједно, убедили су ме да потражим одговоре. Уписала сам психологију и одметнула се од куће. Издужена соба у кући на Земунском кеју постала је део мог новог, дугог сна. А што се тиче лезбејства,

нисам баш била искрена, и пре Наталије су постојали неки знаци који су указивали на то. Сећам се, Курва ме пошаље у месарницу; ја стојим испред витрине са раскрвављеним комадима месине и зурим. Одједном осетим руку на дупету и чујем нежан глас: Дечко, лепи дечко, молим те прочитај ми цену, заборавио сам наочаре. Окренем се и угледам симпатично лице мог комшије, познатог глумца и педера, Мирка Милосављевића...

(Маја њраји њричу са згађеним лицем)

Потпуно ме збунио. Питала сам се шта сам ја? Дечак или девојчица? Сатима сам стајала гола пред огледалом и гледала у груди које немам, и у курац којитакоче немам...

(Ненси њринеђује Мајино згађено лице)

Гадиш се? Не волиш ово што причам?

МАЈА: *(Неѡријајѡ јој је)*

Радије не бих да причамо о томе.

НЕНСИ: *(Чешкајући се њо врајѡу)*

Па добро. Мада, тешко ћеш разумети крај ако не знаш узроке и разлику између хомосексуалне, инцестне и оне такозване, нормалне љубави... Ти уствари хоћеш да чујеш шта се догодило на гробљу?

МАЈА: *(Одушевљено)*

Да. Гробље. Непрекидно почињеш причу о Новом гробљу и...

НЕНСИ: Причала сам ти о себи на другом спрату и непосредном окружењу. Међутим, да би се докопала другог спрата и своје собе-кутије, ја морам да прођем читав лавиринт ходника, ходничкића, степеника и разваљених гелендера. Не познајем никога са првог спрата, толико се често мењају да је просто немогуће упамтити њихова лица, а камо ли имена. Збирна карактеристика им је да су прљави и да смрде; углавном мушкарци. Не знам, кажу, да поред мене, ту, у некој од безброј соба, живи и једна жена. Никад је нисам видела; само по неки пут чујем како пева "Један дан живота". Али то није особа о којој хоћу да ти говорим. Предмет моје приче је газда куће и његов пас. Та дебела стрвина са челом од два прста и коефицијентом интелигенције на нивоу собне температуре је једна масна, лојава, лења, смрдљива и неопрана мрзоволна сподоба. Врећа амонијака наливена пивчугом. Недостају ми речи да га опишем.

МАЈА: О, описала си га веома пластично.

НЕНСИ: Дакле, он има пса. Он и пас су као једно. Газда куће непрекидно седи, буљи у телевизор и налива се пивчугом. Непрекидно телефонира, наручујући све што се може наручити преко телефона: пице, лесковачки зајутрак, магичну крпу, помаду за хемороиде, стомак елиминатор, гајбе Вајфертовог пива, порно касете, “Миракл блејд”, бурек, тигрову маст, пет кила ливадског меда и јапанско дрво. А, да, повремено спушта слушалицу, огледа се чешљајући дугу ужеглу косу, затим реже нокте на ногама рецкавим ножем и, онако пресамићен, прди влажно док му пас њуши дупе. Стално држи отворена врата од стана и готово увек ме примети. Понеки пут ме препадне у ходнику, сабије ме у угао и дахће ми у лице. Тај смрад не можеш да замислиш. Не зовемо га цабе Базди ел Задах. А да ствар буде гора, негде између паралелних вијуга његовог мозга, којих нема више од две, тиња нешто налик на еротске снове. А ја, Мајо, ја сам предмет његове сексуалне пожуде!

МАЈА: Грозно. Повраћа ми се.

НЕНСИ: Нема везе, нашла сам начина како да га зајебем. Кад год се прилепи уз мене и забалави ми уво причом о својој титанској мужевности, ја га питам, хоћеш ли са штипалком или без штипалке... То га збуни. Ја сасвим озбиљно вадим из торбе металну штипалку, показујем му је и објашњавам како имам огромну рибу, па неки мушкарци траже да је преполовим стављањем штипалке... Он најпре трепће, а затим се претвара као да је укапирао шалу и почиње да се смеје и кркља. Хвата своју наказу од пса и одлази у собу. Ја сам спасена до нашег следећег сусрета.

МАЈА: То је...

(Пролази је дрхѝавица)

Бррр, да се смрзнеш од одвратности.

НЕНСИ: Као у хорор романима, а?

МАЈА: *(Озбиљно)*

Да. Читала сам један такав.

НЕНСИ: Јеси ли приметила како мушкарци пуцају на штосевима типа: *оѝромна* ми је и “мени је сасвим довољан просечни српски од четврт метра”?

МАЈА: Не. Ја баш волим кад је онако леп и мањи. Мрзим неандерталце којима је само циљ да што више меса угурају у тебе.

НЕНСИ: Да, то има смисла. Али ја сам, уствари, хтела да ти причам о газдином псу...

- МАЈА: Најпре о гробљу, па онда о...
- НЕНСИ: Не затвараш? Мислим, немаш жељу да баш сад затвориш дућан?
(*Преићећи*)
Зар не?
- МАЈА: Не... Мислим да нећу.
- НЕНСИ: (*Као дејтејћу*)
Морамо да останемо, јер... кад ти будем испричала све о псу, онда ћу природно завршити са гробљем.
- МАЈА: (*Невољно се осмехујући*)
Ти си баш пуна прича.
- НЕНСИ: Не мораш да слушаш. Ја те не терам. Демократија је; твоја воља.
- МАЈА: (*Нервозно*)
Да, знам, знам то.
- НЕНСИ: Знаш? Одлично. *Прича о йсу, Ненси и још о нечему.* Оно, о нечему, је можда важније, али то најважније увек долази на крају. Оно што хоћу да ти испричам је у вези са основним правилом живота, да свака ствар мора најпре да дође на своје место, да би смо је касније могли избацити из равнотеже. Зато и јесам данас пошла најпре Бео-возом на гробље, да бих дошла овде. О псу: То је једна ружна, наборана, искежена, црна животиња. Ако знаш како изгледа мопс?
- МАЈА: Мислим да знам.
- НЕНСИ: Знаш ти курац како изгледа. Мопс је најружнији мали пас створен рукама неког енглеског дегенерика, као слика и прилика свога створитеља. Има избачене, закрвављене очи, огромну главуцу, безброј оштрих зуба који му истрчавају из четвртасте вилице, кратак врат, широке груди и дупе као два пливадона. Непрекидно дува кроз нос – фум, фум
(*Имићира йса*)
бали пену и, као његов газда прди влажно. Једино што их разликује је сода-бикарбона. Обојица, кажем обојица јер је и тај мали дегенерик пасји мушкарац, ждери исту храну, а онда пате од киселине, мрзовољни су и зли; само што се онај малоумник од газде некако, не знам ни сама како, досети соде бикарбоне па је из шаке баца у уста. Пробао је то исто и са псом, али му није успело. Е сад, можеш мислити кад та пасја гномчина, пуна киселине, онако црна, постави заседу у мрачном ходнику на улазу моје зграде. Иако знам да ме негде вреба, сваки пут ми

срце стане кад хистерично залаје и навали на моју ногу. Ја се потпуно паралишем и пустим га да обавиту гадост... Да ли знаш шта ми ради? А, 'ајде, предпостави.

МАЈА: Предпостављам да се... попишки.

НЕНСИ: Глупа жено. Како ти ништа не знаш. Тај муйс
(Намерно каже "муйс" са "у" уместо "о")
налик на црну надувану куртончину са крампонима, зајаша моју
ногу; знаш како?
(Ненси ојкорачује једну Мајину ноџу и демонстрира њасју
активности)
Сукне из њега оно црвено палацало
(Геси кажијрсиом)
па навали да ми кеца чизму као да га тресе трофазна струја. Да
ствар буде гора, обавезно се појављује и газда који се цери и
навија. То понижење ме потпуно прожима, од стопала до коре
великог мозга...
(Маја ужаснућа причом и демонстрацијом на њој. Ненси се
одмиче)
Шта је, не верујеш? Погледај, ове флеке на чизмама и пан-
талонама су од пасје сперме; као да је киселина...

Маја потпуно нехотично брише своју ногу као да се и њој нешто слично дешавало.

НЕНСИ: (Резиџнирано)
Немам појма како други станари излазе са њим на крај, мада
сумњам да напада само женски род; али ја, ма шта чинила,
мењала путању кретања, време проласка, мирис парфема, гаће,
ништа не помаже. По основном виктимолошком закону
неумијности, да се жртва и егзекутор морају срести, ја се увек
са њим сретнем. Веруј ми, ту ми чак и моје необичне
способности не помажу... оно о померању предмета мислима.
Мислиш да лажем?

МАЈА: Не, не мислим ништа.

НЕНСИ: Наравно да не мислиш ништа. Држи овај сат.
(Скида са руке "Своч" и додаје ља Маји)
извади батерију... Шта пише на њој, које године је истекао рок?...

МАЈА: ... Хиљаду девет стотина деведесет пете...

НЕНСИ: (Правећи се важна)
И шта ти то говори?... То значи да ја исијавам статички
електрицитет високе фреквенције и ниског напона. Моја аура је

тако снажна да непрекидно допуњава батерију за сат. Ја сатове мењам, али батерије никада.

МАЈА: Просто не могу да верујем.

НЕНСИ: Веруј, веруј. У Бога не мораш да верујеш, али у ово што видиш, *деведесет̄ ѿе̄ѿа*, веруј. Као што сам и ја веровала да излаз из пасје заседе мора да постоји. Отишла сам у своју издужену собу, закључала се два дана, и решила: Убићу га својом руком...

(Маја окреће главу у сѿрану, сѿреса се)

Једноставно ћу да га ликвидирам, то је поуздани начин да се решиш некога или нечега. Уосталом то је у традицији нашега народа. Ево, пре неки дан су нам ликвидирали и министра полиције и министра одбране, па шта. Е, сад, лако је рећи, треба то и урадити; како, са чиме, када? Одмах сам одлучила, отров. Да не би било ништа сумњиво, отров нисам купила, него сам вребала кад градски шинтери постављају мамце за хорде диљих паса које орјају по целом граду. За сваки случај узела сам два. Некако су ми се учинили прости и неугледни, па сам купила пар дебелих коњских кобасичетина; издубила сам их и потом надроћкала ситно сецканим отровним мамцем... Увече сам кренула у акцију...

МАЈА: *(Засѿрашено)*

Молим те, не желим да чујем детаље.

НЕНСИ: *(Надмоћно)*

Хм. Прескочићу халапљиво прождирање, кркљање, исколачене очи и крваву столицу, али звук не могу да прескочим... Агонија је трајала тачно пет дана. У тих пет дана ја сам једино чула непрекидно болно завијање, налик на оно када човеку дуго чупају зуб.

(Имиѿира ѿај јаук и кркљање)

Нисам могла више да издржим, поготово што се то цвиљење повремено мешало са певањем оне јаднице са другог спрата. “један дан живота”... Је л’ знаш ту песму?

Маја неодређено одмахује главом. Ненси ѿочиње да ѿева ѿреѿознаѿљив рефрен.

НЕНСИ: Хајде, хајде и ти.

Маја најѿре дрхѿавим гласом ѿраѿи Ненсино ѿевање, а заѿим, ѿод-сѿакнуѿа гесѿикулацијама Ненсиних руку, ѿочиње све јаче – ѿевање из очаја. Ненси нагло ѿрекида ѿевање. Прекида Мају сѿављајући јој шаку на усѿа.

НЕНСИ: Купила сам пасју храну – “Хепи дог” и отишла у посету... Газда је полуцирао од среће што сам дошла да обиђем болесника... Седела сам добрих двадесет минута, ако не и пола сата, и гледала мупса на кревету како се мучи... Газда је слинио и наливао се пивчугом. А ја сам потпуно била хипнотисана изразом пасјег лица, нарочито очи које су непрекидно сузиле и као да су истицале. Желудац и срце скупили су ми се у чвор; гледала сам то лице и као да сам видела лице свога оца, згађеног над самим собом у тренутку сазнања да сам ја ипак његово дете... Поразила ме је тренутна спознаја да се мој отац још увек мучи као овај пас, и да ће га једино смрт ослободити тог гадног осећаја... Мирно сам устала, помиловала пса по први пут, отишла у своју собу и закључала се. Пет дана сам живела на води, без сна. На крају петог дана запала сам у стање астралне каталепсије... Знаш ли шта је то?

МАЈА: *(Застирашено)*
Побогу Ненси, откуд бих ја то знала.

НЕНСИ: Покушаћу да ти објасним. Овако: Лежала сам на кревету, на леђима, баш као сада на овоме столу.
(Леже на сто)
Одједанпут је кренуо писак из мене, тело је почело да ми се грчи и подрхтава, као под ударима струје...

Ненси подрхтава и почиње да се пресе као код епилептичног напада. Удара главом и удовима о дрвену илочу стола... Ужаснућа Маја гледа како се свейла неонске рекламе њале-гасе, шињају, прегоревају; чак се и заглушујући писак чује; зајвара уши длановима, писак прескаје. Ненси се нагло усправља и, као да се ништа није десило, наставља причу – само јој је крајка коса мало накосиришена.

НЕНСИ: Отприлике тако је почело... А онда се из мог тела издвојило астрално тело. Гледала сам како лебдим изнад свог сопственог тела са којим сам била повезана светлосном траком, као са пупчаном врпцом. У почетку сам се плашила да ћу заиста умрети ако се та трака светлости прекине... Лебдећи, полако сам кренула ногама према прозору; прво сам мислила исећићу се о разбијено стакло ако прођем кроз тај прозор, али ме је смиривало светло на којем сам лебдела. Пролазак кроз стакло је прошао потпуно безболно. Лебдела сам изнад града и посматрала га први пут као просторну слику – “Београд у ноћи”. Упловила сам у родитељски стан и прекинула им муке.

МАЈА: *(Сасвим тихо)*
Не, забога...

НЕНСИ: Повратак у тело трајао је делић секунде. Одједном је пиштање престало. Полако сам отворила очи и у потпуној тишини угледала небо и месец кроз разбијени прозор... Ујутру сам сазнала да се пас добро опоравља, да једе и маше репом... Нешто касније стигао је телеграм у којем ме обавештавају да су мама и тата преминули од прострелних рана и да се налазе у мртвачници градске болнице. По званичном извештају градског МУП-а, најпре је тата пуцао у маму, а затим у себе. Сахранила сам их у породичној гробници на Новом гробљу. То је били тачно пре четрдесет дана. У међувремену, ја сам се поново сретала са мупсом, само што овога пута он није наваљивао на моју ногу, нити је чинио било какве недоличне радње. Много ме је више нервирало његово махање репом и сазнање да се, и поред свих догађаја, ја и даље осећам пониженом и недефинисаном... Тада ми је пало на памет решење са градским возом. Заправо, схватила сам, ако не могу ни са ким да остварим ни духовни, ни љубавни, ни пријатељски контакт, чак ни са псом или мачком, да мора постојати за мене неко решење. Ако не можеш да се саживиш са животом онда је, вероватно, решење у реинкарнацији... Треба умрети да би се родио као неко ново, срећније биће.

(Маја гледа у Ненси као хијнописана)

Да, то је тако... Потребна је реинкарнација.

(Насијавља да говори као да саопштијава највеће тајне живоћа, шатајом)

Зар не схваташ шта хоћу да ти кажем. Свака личност да би спознала себе, мора све да учини за себе... Најпре сам отишла на гробље са намером да на породичној гробници обавим ту ствар. Онда сам схватила да до прожимања моје душе са телима мојих родитеља неће доћи, јер, природно, енергија душе кад истиче из тела најпре се креће ка свемиру; а онда, пошто је васељена закривљена као спирала која својим репом дотиче свој центар, енергија душе силази на земљу и на своме путу прожима тек неко рођено биће и у њему се реинкарнира – рађа поново... То ме је навело на помисао како би било добро наћи се испод гробова својих родитеља па тек онда, па тек онда пустити душу да крене ка небу... Проблем је деловао нерешиво, све док нисам видела да се траса подземне железнице креће испод самог гробља. Набавила сам прецизне карте и установила да се гроб мојих родитеља налази тачно изнад пружног репера 636. То је значило, ако седнем у метро, и пукнем се у правом тренутку, моја духовна енергија ће, одлазећи навише, прожети тела мојих родитеља на путу ка васељени... Данас је био тај дан. Сигурно се

питаш зашто сам онда овде? Једноставно, схватила сам да је Београдски метро нередован, да често мења брзину, и да сви моји прорачуни не вреде липова курца. Зато сам изашла из бео-воза и упутила се ка Тргу слободе... Чича мича и готова прича.

(Одједном весело)

А, Мајо? А? Шта мислиш Мајо да ли би ова прича могла да победи на конкурс “Политике” за најбољу новелу године? И раније сам слала, па ништа. Чак сам написала и једну једночинку, психо драму, под опскурним називом “Виктимолошка прича” и послала је на конкурс *драмских писаца*... Ништа. Претпостављам да они анонимусе не читају. Зато је, Мајо моја, најважније, изаћи из анонимности.

МАЈА: *(Једва чујно)*

Не, ја ништа не разумем... Мислила сам да си ти... твој тата... та трагедија

(Гошово сузе. Вајај)

Зашто си ми све то испричала ако није истина?

НЕНСИ: А зашто да ти не испричам?

МАЈА: *Не разумем.*

НЕНСИ: *(Нежно шајћућући)*

Лажеш. Лажеш.

МАЈА: Не, заиста не разумем.

НЕНСИ: Глупа жено. Све време покушавам да ти објасним како је најважније знати себе и када ти је доста самог себе.

МАЈА: Ја не желим ништа, никакву реинкарнацију, само хоћу да ја будем ја и да ме сви оставе на миру.

НЕНСИ: А, хоћеш да кажеш да сам ти досадила?

МАЈА: *(Наједном налази снаге)*

Да. Ја морам за петнаест минута да будем код куће и морам да затворим радњу.

НЕНСИ: *(Шерейски)*

А да останемо још мало? Малкице?

МАЈА: Стварно морам да затворим радњу, погледај шта си направила са неонским словима...

НЕНСИ: *(Пречувши ојаску о словима)*

Минутић?

МАЈА: Ни минутић.

НЕНСИ: *(Заголицавши Мају по ребрима)*
А, ако лепо молим?

МАЈА: *(Врло је голицљива, у фалсејџу)*
Јао! Не! Ихихи, престани... ох, ох, мама, мамице...

НЕНСИ: Још само мало.

МАЈА: Хи, хи, хи", Хи, хи, хи. Морам, морам да идем. Гаргамел ће да полуди... Престани, престани молим те... хи, хи, хи, хо, хо, хо, ууу, упс...

Ненси престаје да је голица, али Маја наставља да се смеје скоро хистеричним смехом који се претвара у сузе... Ненси је посматра слеђено.

МАЈА: *(Кроз сузе)*
Молим те, хоћу да затворим бутик.

НЕНСИ: И ја хоћу да затворим бутик.

МАЈА: *(Полазећи ка улазу)*
Хоћемо, затворићемо...

НЕНСИ: Али кад ја хоћу!
(Нагло је зурне)

МАЈА: Зашто ме гураш?

НЕНСИ: Зар не желиш нешто да продаш?
(Поново зурне Мају)

МАЈА: *(Ошћивавајући зурнуто раме)*
Не. Није обавезно. Али те молим да престанеш да ме гураш.

НЕНСИ: *(Поново је зурне)*
Овако?

МАЈА: Е сад ми је доста!

НЕНСИ: Бојим се да није доста.

Вади из џепа скакавац, отвара га и врхом оштрице додирује свежањ новчаница које је недавно бацила на сто. На појаву ножа Маја врисне и одскочи. Паралисана је призором сечива.

НЕНСИ: Паре су на столу и за њих нешто мораш да ми продаш.

МАЈА: *(Прелазећи на "ви")*
Узмите шта хоћете...

НЕНСИ: *(Игноришући "ви")*
Шта би ми ти препоручила?

- МАЈА: *(Очајна)*
Не знам. Не знам шта сте. Шта је истина, а шта само прича?
- НЕНСИ: Заборави причу, погледај ме и реци шта би то мени добро стајало...
- МАЈА: *(Хвањајући се за сламку)*
Ви сте, нема сумње, лепа девојка, и ако би сте хтели још више да истакнете ту лепоту...
- НЕНСИ: Јебала те реч *леја!* То је најгора реч у српском језику. Бедна и мизерна. Кад се каже *(Развлачи)*
лепа, има интонацију као да је то нека болест. Ето, лепа је, јадна, без икаквог усхићења, као да се констатује да је неко жут. А како остали европски језици третирају тај феномен? Са усхићењем Италијани кажу *бела*; зачуђено Немац изговара “шен”, одушевљени Енглеz кличе *бјутифул!* А ми, *(Кези се)*
леја. Као да се кезимо. Само Македонци имају гору реч за то – убава-губава; они сматрају то за несрећу, па кажу “Убава жена род нема”...
- МАЈА: Добро, заборави шта сам рекла и узми сама шта желиш...
- НЕНСИ: Добро, кад ти тако кажеш...
- Ненси дуго ћути, обилази експонате и на крају се зауставља крај лутке на којој се налази грудњак са отворима за брадавице. Врхом оштрице додирне једну од брадавица.
- НЕНСИ: Шта кажеш на овај грудњак?
- МАЈА: Истиче боље фигуру, издужује брадавице, испод танке блузе или мајице чини експресиван продор, и сигурно еротизира...
- НЕНСИ: Покажи ми.

- МАЈА: *(Ћушке скида грудњак са лушке, окреће се ка Ненси)*
Мораћете да скинете мајцу.
- НЕНСИ: Не. Ти ћеш ми показати.
- МАЈА: То не долази у обзир.
- НЕНСИ: Што ми пре покажеш, пре ћемо ићи кући.
- МАЈА: Немојте ме терати на тако нешто, ја сам веома стидљива.
- НЕНСИ: Нема проблема, окренућу се.
- МАЈА: Хоћете ли заиста отићи ако вам покажем?
- НЕНСИ: Заиста.
- МАЈА: *(Почиње да скида блузу, неодлучна је, руке јој подрхтавају, у очима сузе)*
Молим те, Ненси, нећеш да ме превариш?
- НЕНСИ: *(Оштро)*
Хоћеш да кажеш да сам лажљива кучка?
- МАЈА: *(Раслаче се)*
Не! Ништа слично нисам хтела да кажем... Ево, скинућу се!... А ти се окрени...

Ненси се са загонетним осмехом окреће и стаје у угао – поред прозора. Маја се повремено окрене да провери Ненсино позицију... Сузе. Ненси окренутих леђа гледа кроз прозор – Трг слободе у сутону. Маја дрхтавим рукама навлачи грудњак. Све време фиксира телефон испред себе. Телефон изненада почиње да звони. Маја се очајнички баца на њега, диже слушалицу и вршти.

МАЈА: Упомоћ! Упомоћ! Манијак! Манијак! Аааа! Полиција!

Ненси се полако окреће држећи у једној руци нож, а у другој мобилни телефон. Приноси га лицу.

НЕНСИ: Ало, да ли је то бутик ИНТИМНО.

Маја потпуно сломљена склизне на под ридајући. Јечи и слушалицом удара монотонно о под... Ненси је хладно посматра. После извесног времена прилази и чизмом је благо гурне...

НЕНСИ: 'Ајде, устај. Види на шта личиш.
(Ријне је јаче)
Устани кад ти кажем!

МАЈА: *(Не реажује на ударе; ритмички удара слушалицом и непрекидно понавља исјо)*
Зашто, зашто, зашто?

НЕНСИ: Устани будало; Имаш ли ти уопште поноса?

МАЈА: Нећу, ти ћеш да ме убијеш.

НЕНСИ: Устани и кажи не!

МАЈА: *(Равнодушно)*
Не.

НЕНСИ: Не могу да те гледам. Дресирана лутко за иживљавање. Колико година трпиш тог Гаргамела? Што га не шутнеш, овако!
(Шутира је)
Што га не шутнеш, што му не кажеш да је говно?

МАЈА: *(Кроз цмиздрење)*
Не могу. Не знаш ти њега. Кад год покушам нешто, он ми отворено прети: "Не знаш ти колико сам ја моћан у овом граду? Уништићу те ако одеш од мене"...

НЕНСИ: Он је сератор, миш, слузава кукавица која једино зна да се истреса на женама.

МАЈА: Тукао ме је.

НЕНСИ: Нека те бије кад си глупа. Устај! Устај и почни да се бориш за себе... Јебем ти људе који ћуте, трпе и чекају да неко уместо њих узме мотку и реши им проблеме... Устај и узми своју судбину у своје руке, а не само Гаргамелов курац...
(Ненси хвата Мају за брадавицу и вуче је. Маја вршиши. Почиње да се брани)
А, браниш се кад боли?

МАЈА: Животињо, пусти ме!

НЕНСИ: *(Исцупљује нож на земљу испред Маје)*
'Ајде, брани се!
(Обема рукама удара Мају по телу)
Ово је твоје тело, брани се! Шта кажеш? Он те бије! како те бије? Овако! Овако! Кажи, је л' те шутира у стомак? Зато си и изгубила дете. Брани се јебо те бог! Угрожавам ти све!

Маја ужасно врисне хватајући нож са пода. Држи га обема рукама према Ненси и урла.

МАЈА: Пипни ме, само ме пипни још једанпут!

НЕНСИ: То!

(Шири руке и хваћа Мају у загрљај)

Тако те волим!

(Набија се на нож љубећи је у уста)

Дуги тренутак влада потпуна тишина. Маја се полако одваја од Ненсиног тела; потпуно је занемела пред призором ножа забијеног у Ненсино стомак. Ненси је непокретна, полако се окреће остављајући нож у своме стомаку, и тетуралујући се долази до стола. С муком леже на њега свијајући се у позицију фетуса, са лицем према Маји...

НЕНСИ: *(Умирући. Реченице су јој испрекидане од бола)*

Хвала Мајо.

(Насијавља благим гласом)

Заиста ти хвала... сад... сад могу мирно да пустим енергију моје душе да, да крене тамо где иду све оне... Већ сам мислила да сам те погрешно изабрала и да ти ниси и моја жртва и егзекутор... Сећаш се да сам поменула како ћеш видети лице и све ћеш разумети... У питању је моје лице... Доћи ће полиција и телевизија и... онда ћеш видети моје лице на твоја два телевизора... Мајо, ја сам, ја сам сад изашла из анонимности... Је л' да сам изашла?... ово је... прави крај... приче...

(Закрља)

Извини, само желим да... ме се... неко... сећа... до краја свог живота.

(Издахне)

Истог тренутка просторију испуњава снажно пиштање – исто онако као кад је Ненси демонстрирала напад астралне каталепсије... из тела груне снажан млаз зеленкасте светлости ка таваници. Маја покушава рукама да спречи истицање светлости из Ненсиног тела. На стаклу прозора (БИМ пројекције) гледамо како се лебдеће тело налик на Ненсино полако диже ка плавом небу изнад Трга слободе. Кад лебдеће тело нестане престаје и исијавање зеленкасте светлости... Маја полако диже руке са Ненсиног тела... Око својих руку примећује светлосну ауру...

МАЈА: *(Тихо)*

О, мој Боже...

ЗАВЕСА